

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558559520/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

temmelig skarpe og aldrende Træk, og udmærkede sig i sit Udvortes ved en paafaldende Sæmpelhed og Tarvelighed, som næsten gav ham Udseende af en forarmet Ridder, skjøndt han besad betydelige Jordegodsor og var en af de rigeste Mænd i Landet. Som Kongens Marskalk opholdt han sig sædvanlig ved Hoffet i Ribe; men en dobbel Familiefest havde samlet alle Esbern Snares Søner paa Sæbygaard, hvor Fru Helene høitideligholdt sin Datter Ingeborgs og sin Stifdatter Cæciliæ Forlovelse med de unge Riddere Peder Strangesøn og Anders Grosøn.

Begge disse unge Riddersmænd modtog ogsaa med megen Artighed de fornemme Gjester, medens den tredie af Esbern Snares Søner den lille tykke Absalon Bælg løftede Rigmor af Karmen og førte hende med det øvrige Selskab op i Riddersalen.

Der traadte Fru Helene med sin Datter og Stifdatter Gjæstetne imøde. Hun var smykket som en Fyrstinde og bar et Diadem af glimrende Ædelstene over de mørkebrune opstrøgne Haar. Hun var iført en høirod foran aabenstaaende Silkekjorte med lange Ærmer og Guldstjerner i Bræmmerne. Hun havde næsten ligesaa ungdommeligt et Udseende som den femtenaarige Datter ved hendes høire Side. Jomfrue Ingeborg lignede Moderen meget, kun havde hun lystre Haar og noget finere Ansigtformer. Hun syntes ogsaa mindre bekendt med sin egen Skjønhed, end Moderen; den simple Dragt, hun bar, som neppe var hendes eget Valg, syntes hun dog at have iført sig med megen Omhu. Uden Guldprydelser paa den brune høit op i Halsen tilknappede Armkjortel, og med sin simple Sølvtop uden Perler eller Stene i Haaret, gjorde hun ved første Øiekast langt fra ikke den glimrende Virkning, som Moderen; men paa den pyntelige Peder Strangesøns glindsende Øine kunde man imidlertid strax see, at hun var hans Hjertes Udvalgte.

Endnu mindre smykket og uden al Fordring paa Skjønhed, fremtraadte Stifdatteren, den stille beskedne Cæcilia, i en staalgraa sortbræmmede Kjortel, og syntes aldeles at forsvinde ved Siden af den glimrende Stifmoder. Hendes rolige blaae Øine og jævne tækkelige Væsen syntes dog at gøre en uimodstaaelig Virkning paa den ligefremme og ærlige men noget fiirskærne og lidet ziirlige Anders Grosøn.

Fru Helene modtog Grev Albert og Bisp Peder med megen Mildhed og Venlighed; men dog med en vis nedladende Artighed, som er